

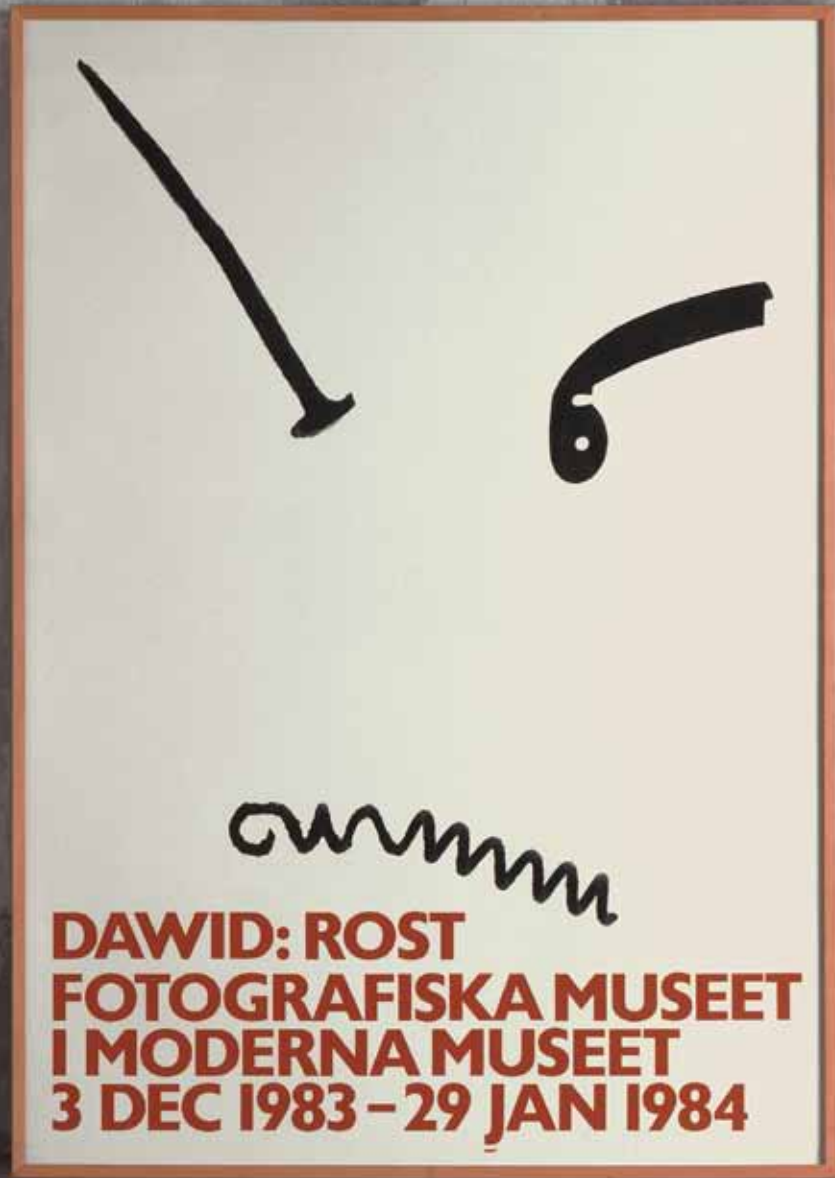
DAWID
URVAL

DAWID

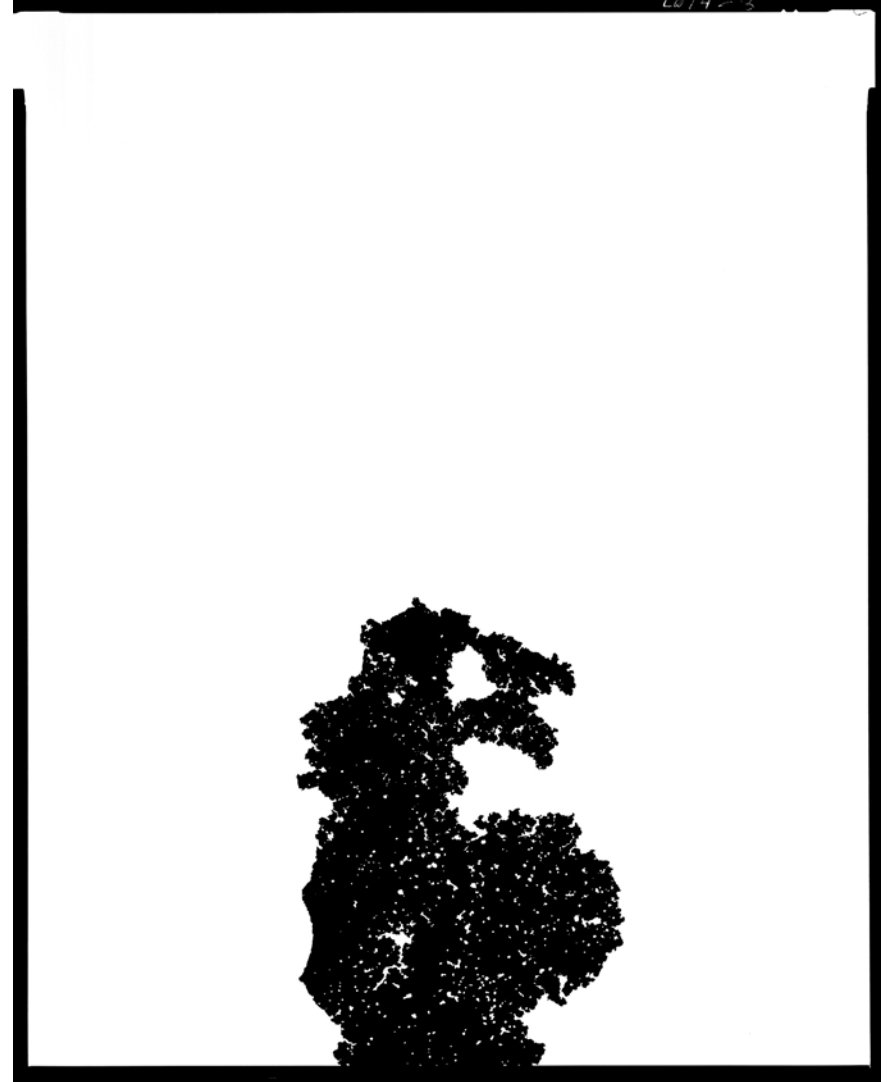
URVAL

**KONST
HALLEN
HISHULT**

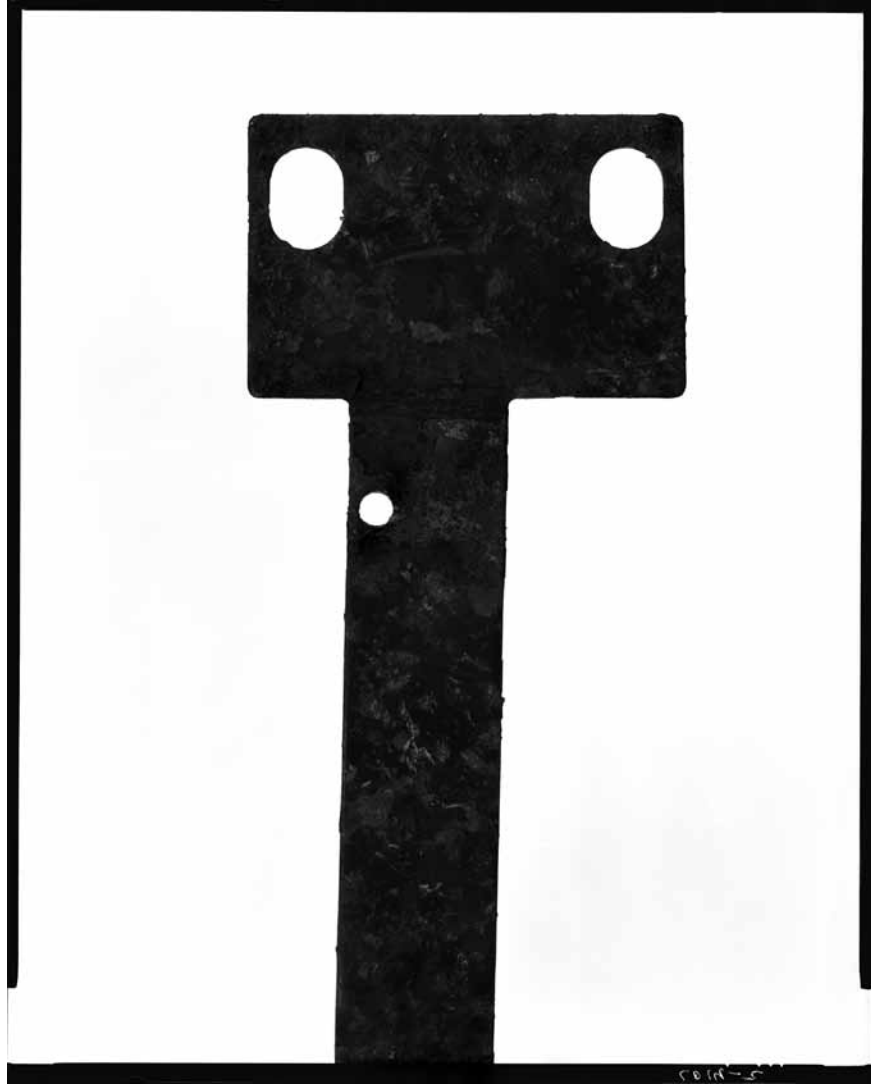
17 JANUARI - 8 MARS 2015

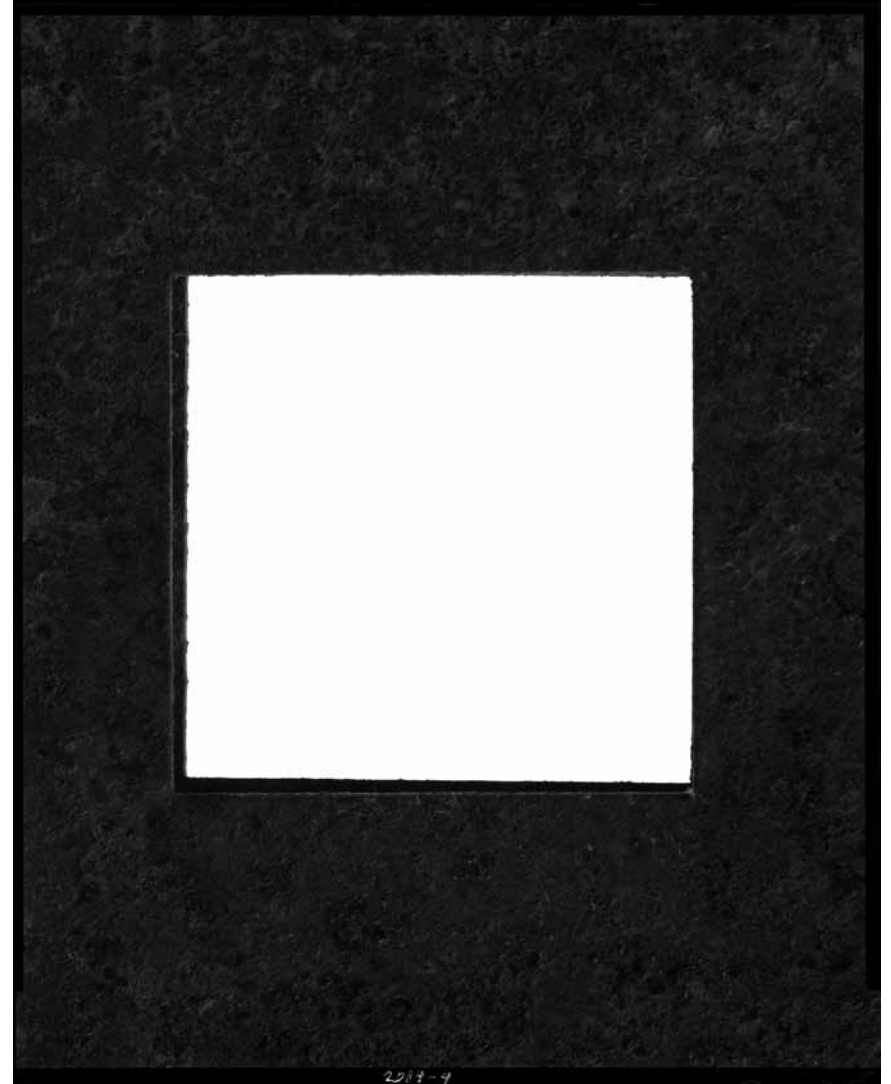
DAWID: ROST
FOTOGRAFISKA MUSEET
I MODERNA MUSEET
3 DEC 1983 - 29 JAN 1984

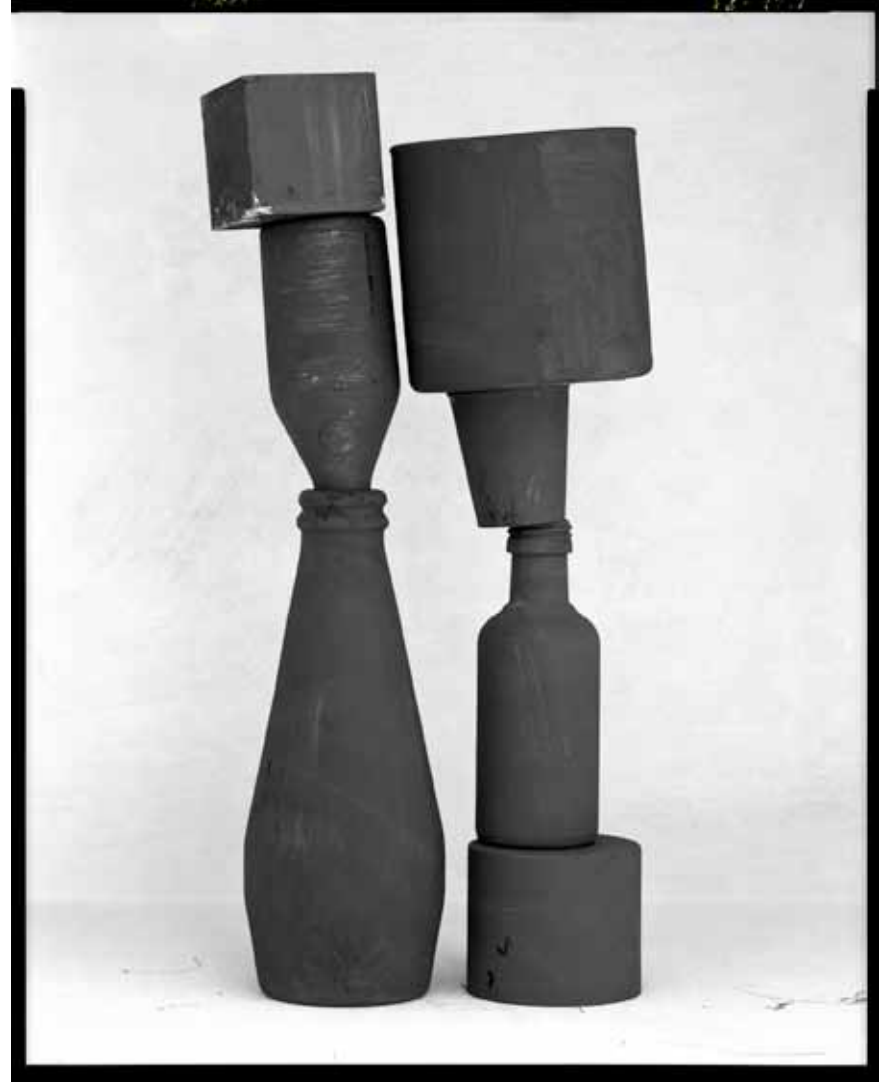
Ur serien ROST, 1982-

Ur serien ROST, 1982-

Ur serien ROST, 1982-

Ur serien Arbeitsnamn Skulptur, 1982-1988

Varför intresserar jag mig då för vad Dawid gör?

Skälet är enkelt: i en tid då måleriet allt oftare sjunker till fotografiets nivå försöker Dawid höja fotografiet till vad som för inte så länge sedan var måleriets nivå; han hävdar fortfarande att en bild måste vare ett andligt äventyr.

Och Moriandi?

Dawid sticker inte under stol med vad Moriandis måleri betytt (för bildserien "Arbetsnamn skulptur"). Men det räcker att nämna hans namn. En annan konstnär gör det lättare för mig att komma åt det väsentliga: Brancusi – skulptören *och* fotografen.

Brancusi började att fotografera därför att han aldrig blev nöjd med andras fotografier av hans skulpturer; det som var poängen med dem gick aldrig fram.

Att en skulptur var ett materiellt ting var inte det viktigaste för honom, det avgörande var den vision som det tinget gestaltade. Men i de professionella fotografiernas alster syntes inga spår av de visionerna, bara stycken av marmor eller gips, trä, polerad brons etc. – idel materiella ting. Så han var tvungen att försöka själv.

Hans fotografi av *La tortue* kan ge en aning om vad han var ute efter. Att skulpturen är gjord i päronträ framgår inte av fotot, den kunde lika gärna ha varit gjord i gips – Brancusi har helt lämnat stoffligheten därhän. Men annat syns desto tydligare, oskärpan till trots – eller kanske just tack vare den. – "Sköldpaddan gapar . . ." – nej, det är just vad den *inte* gör! Den *simmar*. För en blick som bara kan fixera objektet, saker, verkar det som om den gapade – i själva verket är "underkäken" huvudets spegling i vattnet. Golvet som skulpturen står på har Brancusi belyst så att man får en allmän känsla av genomskinlighet och spegling, av vatten. Allt tyder på att Brancusi velat *skulptera en spegling!* – en från naturalistisk synpunkt helt absurd ambition. Sköldpaddans kropp är för djupt nere i det grumliga vattnet för att bakbenen skall synas etc. – När jag sett alltsammans i fotot hade jag sedan inga svårigheter att återfinna det i skulpturen; men fotot kom först.

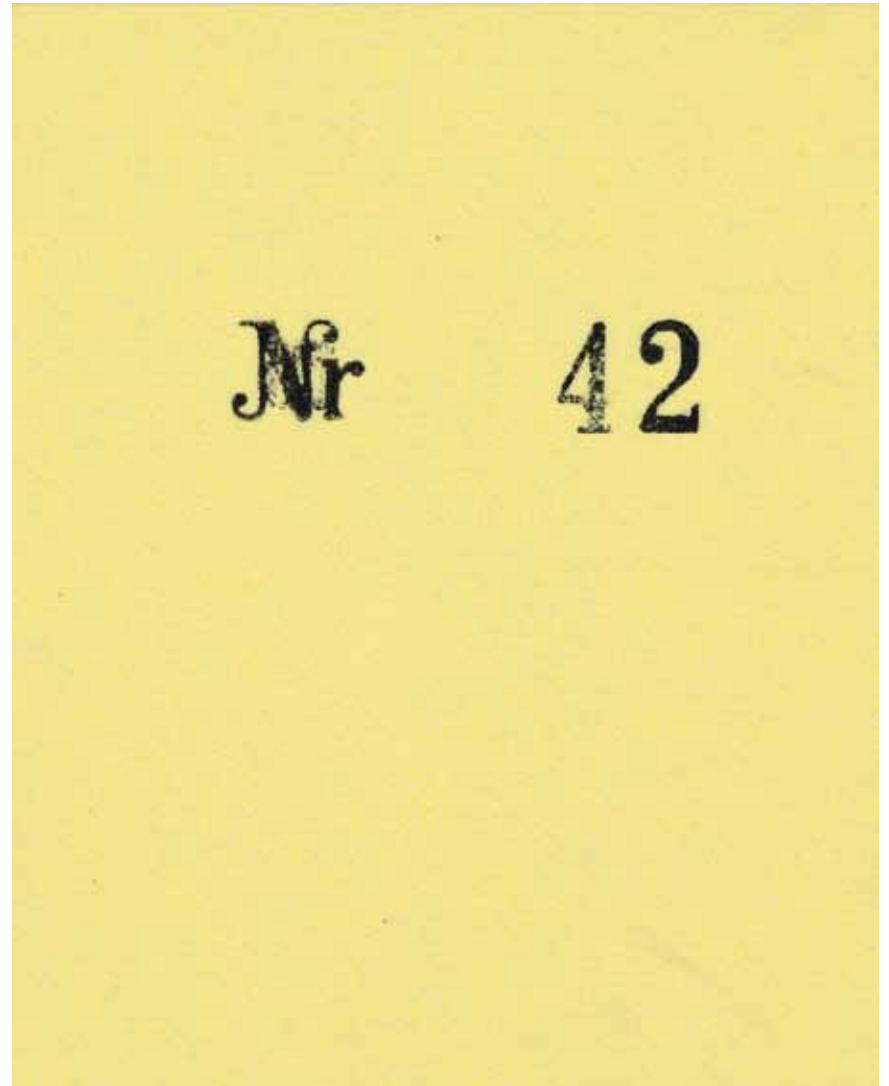
Brancusi har visat att det går att fotografera visioner, inte – som de flesta tycks tro – endast ting. Varför har Dawid "avobjekterat" sin rekvisita? – Därför att också han är synsk. Det var menat som en eloge.

(Här är tillfället att inskjuta att fler än Brancusi kunnat – och kan – fotografera skulptur, också här i Sverige. De är få, men desto mer beundransvärda.)

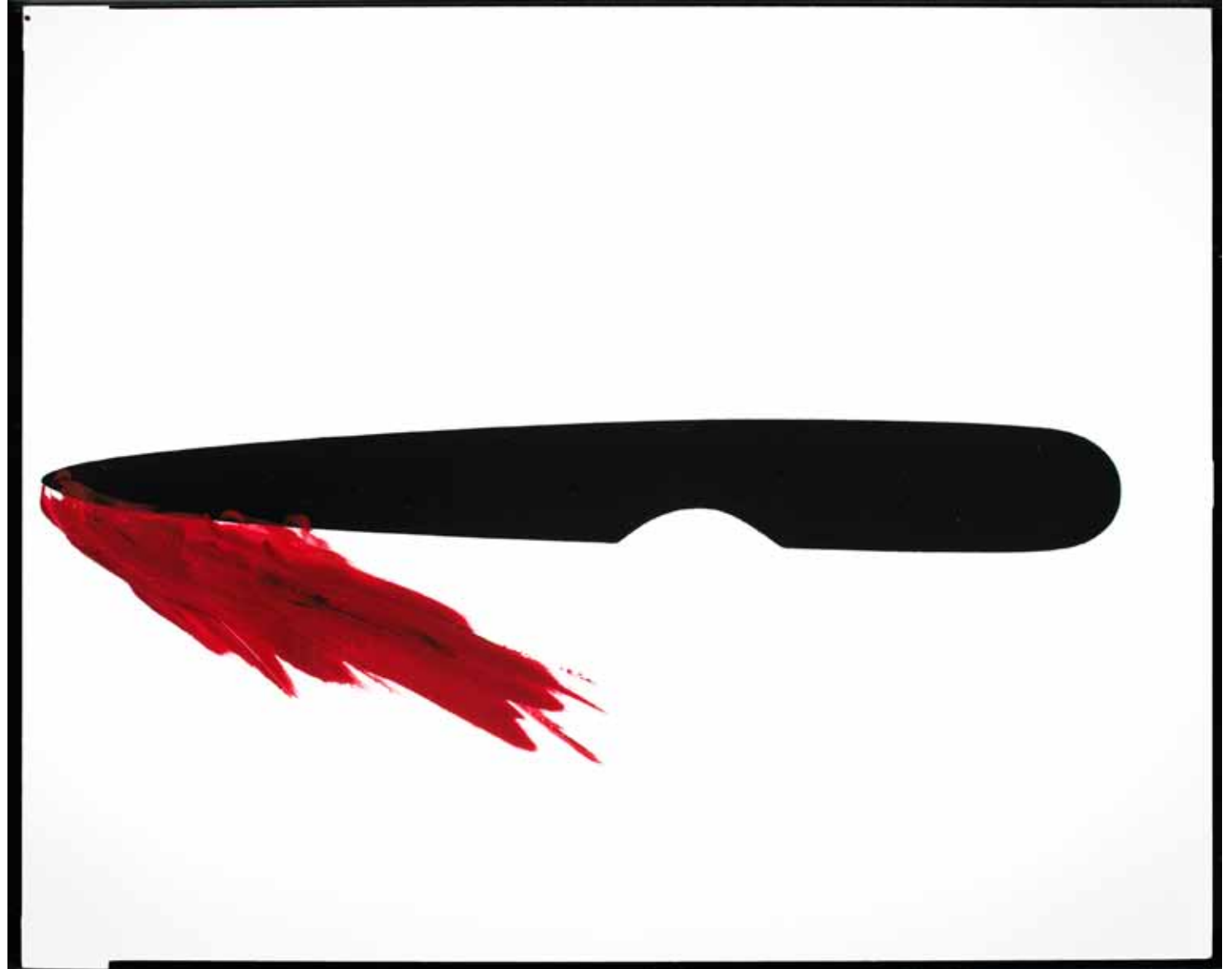
Ulf Linde
Utdrag ur katalogen "Dawid – Arbetsnamn skulptur",
Carlssons Bokförlag, 1989.

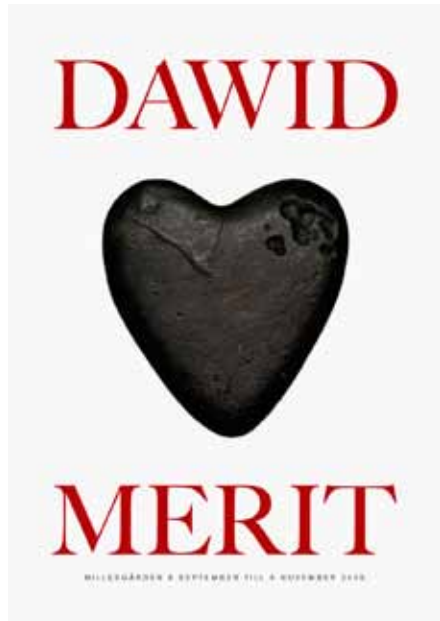
Ur serien Arbetsnamn Skulptur, 1982-1988

Ur serien #, 2003-

Ur serien LL, 1999

Ur serien MERIT, 2005-2006

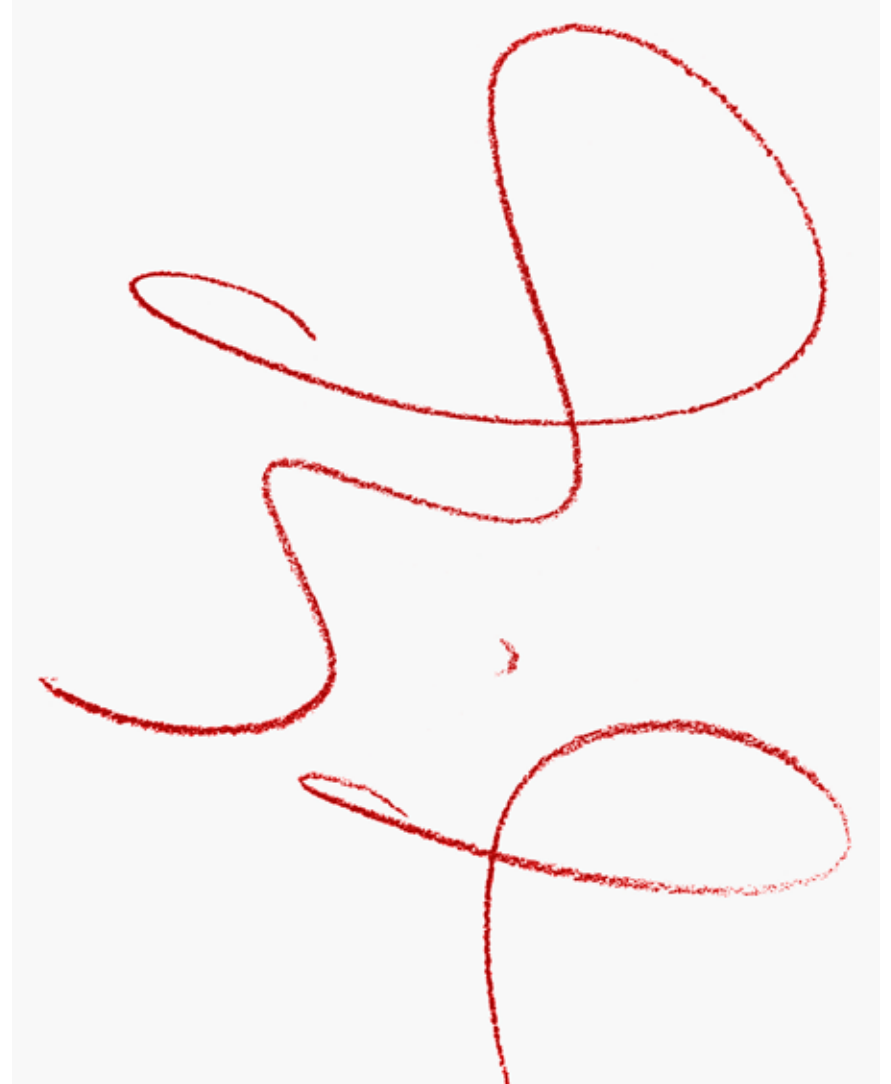
Dawid har alltid gått emot drömmen om fotografin som sanningsmedium. Men inte bara det. Ingen fotografisk tradition, konvektion eller genre går i själva verket säker i hans närhet. Dawids bilder är allegoriska. De ting han avbildar säger något annat, och mer, än vad de föreställer. En koppling etableras till mänskliga former. Till rumpor, hud, kön, bröst och läppar. En svart döds-kalle med spräckt kranium grinar elakt mot betraktaren. Ett rött hjärta verkar ha genomgått en bypassoperation. Klassisk motivmark, men behandlad på ett helt nytt sätt.

Dawid är en “fundamentalist” som hela tiden påvisar fundamentets brist på fundamentalitet.

Hans radikala fotografi är på jakt efter en yttersta, minimal grund (med avskalandet, reducerandet som främsta verktyg), men det sker utifrån insikten om det omöjliga i varje sådant grundläggningsprojekt. Fotografin har varken ett absolut fundament eller en fix identitet. Den lyder i Dawids fall under en sammanblandningens, besmittelsens princip. Dess treskiktade vara – såväl index, ikon som objekt – upprättar förbindelser med världen, men låter sig inte klavbindas av den.

Lars O Ericsson
Utdrag ur katalogen MERIT, Millesgården 2005.

Ur serien RRR, 2008-

Ur serien RRR, 2008-

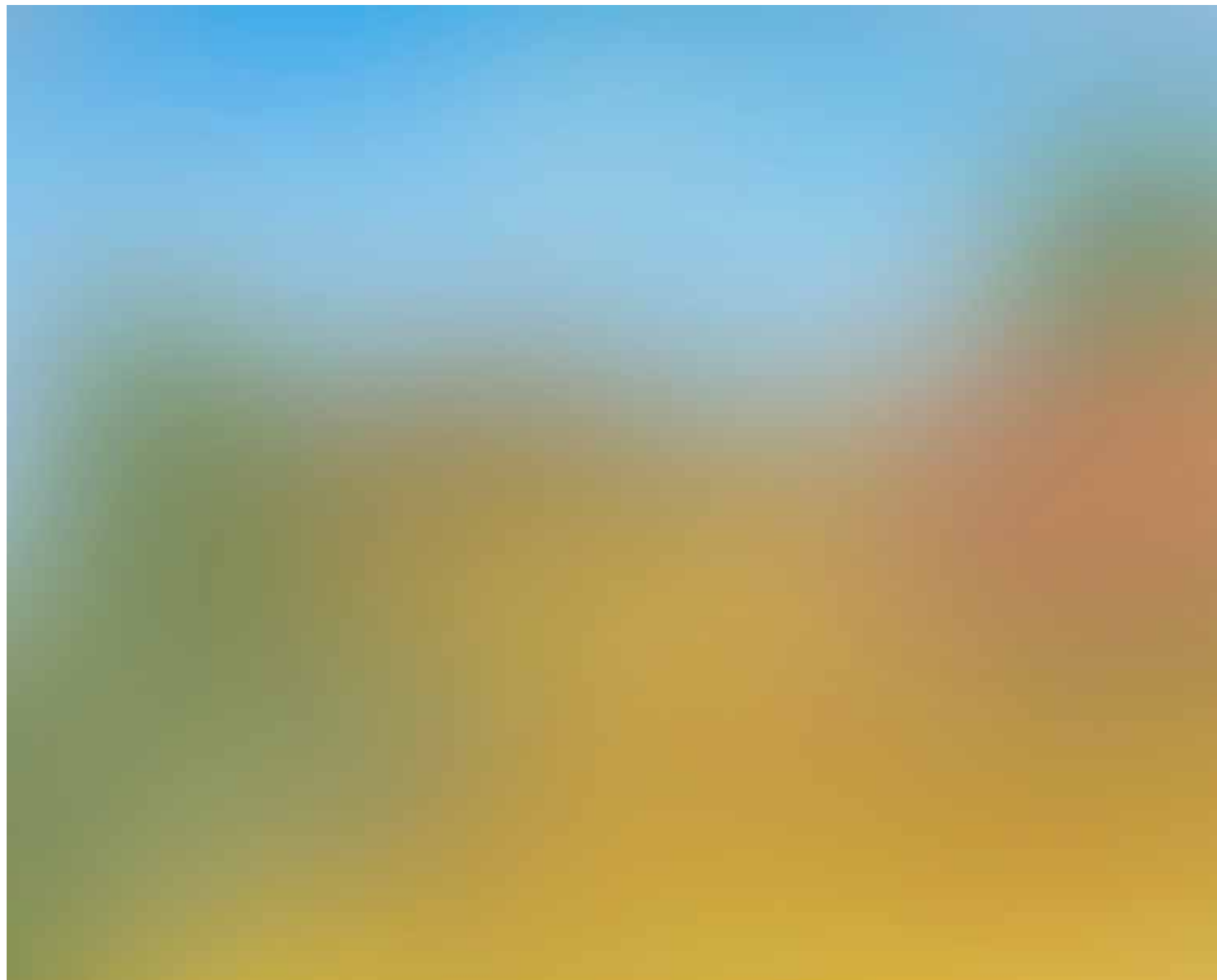

Ur serien FSCC, 2007-

Ur serien FSCC, 2007-

Ur serien MOR, 2013-

OM DAWID Dawid hör till de fotografer som framgångsrikt riktat blicken mot både motivet framför kameran och mot fotografen som medium. Med en intellektuell skärpa, utpräglad sinnlighet och stark formkänsla skapar han bilder där såväl etablerade uppfattningar om genrer som relationen mellan uttrycksformer sätts i rörelse.

Dawid är en gränsöverskridare i flera avseenden. Redan med utställningen *Ingen älskar mig* på Liljevalchs konsthall i Stockholm 1973 hävdade han – i opposition mot de rådande dokumentära idealen – fotografen som ett konstnärligt medium. Han hör till de som tidigt experimenterade med stora negativformat och utställningen *Rost* på Fotografiska museet i Moderna museet 1983 skakade om den svenska fotografiska scenen.

Förmågan att med fotografins hjälp förvandla det förbisedda till bilder som ifrågasätter invanda föreställningar och förväntningar är ett signum för Dawid. Något som i hög grad präglar den i dag klassiska serien *Arbetsnamn Skulptur* (1991). På ett lika radikalt som estetiskt förföriskt sätt kombinerar och upplöser han gränserna mellan måleri, fotografi och skulptur. Han lyckas på ett befriande sätt underminera åtskillnaden mellan modernismens strävan efter renhet och det postmoderna idealet om hybridisering. Bilderna är både och – och denna kraft att omfatta motsatser skänker verken en omisskännlig dynamik.

Genomgående är ett ständigt provande och ett viktigt stråk i Dawids oeuvre är experimenterandet med kameralös foto-

grafi i form av kemigram och andra ofta egenutvecklade metoder. Det finns i hans arbeten en frånvaro av subjektivitet som på ett paradoxalt sätt impregnerar bilderna med närvaro. Mer än om upphovspersonen handlar det om de avbildade tingens närvaro och om själva fotografins materialitet. Det handlar också om den ständigt närvarande viljan att inifrån praktiken dekonstruera fotografins påstådda fundament.

Lust och nyfikenheten är drivkraften och arbetena spänner över inte mindre än fem decennier. Det är ofta längre serier som hålls samman av både visuella och konceptuella egenskaper. Seendet och fotografen står i fokus och trots sina olikheter formar verken en väv där de tidigaste och senaste arbetena förenas – oberoende av om de tillkommit på eget initiativ, som de nya serierna med vapen och flimrande teveskärmar, eller som uppdrag för japanska modetidskrifter eller bilföretag.

Dawid har sedan 1970-talet ställt ut på ledande gallerier och institutioner i Sverige och internationellt, bland annat Moderna museet, Liljevalchs konsthall, Millesgårdens konsthall och Thielska galleriet i Stockholm, Folkwang Museum i Essen, Malmö konsthall, Galerie Priska Pasquer i Köln. Han har publicerat ett stort antal böcker och kataloger och däribland utkom 2001 *Beautiful Frames* på Steidl med text av Michael Mack.

År 2004 tilldelades Dawid Konstnärsnämndens stora pris för sin konstnärliga gärning och betydelse i samtiden.

av Niclas Östlind, curator & fil. dr
i fotografi vid Akademin Valand

Katalog #121 i en löpande serie utgiven vid varje utställning sedan starten 1994 • Katalogens idé & form – KÅ Gustafsson
• Texter – Ulf Linde, Lars O Ericsson & Niclas Östlind • Foto – Gunnar Smoliansky (omslag sid 1)
• Upplaga – 1.300 ex • © Respektive konstnär & Konsthallen Hishult, Markarydsvägen 10, SE-310 21 Hishult
• ISBN 91-85348-72-4 • www.hishult.com/konsthallen@hishult.com • +46-(0)430-40321.

Öppet: April, sept-okt: Onsdag-söndag 12-17.00 • November-mars, onsd-fred 12-16.00, lörd-sönd 12-17.00
• Maj-Augusti: Tisdag-Söndag 12-17.00
• Kataloger 2015 produceras med stöd av: Sparbanken Boken, Skånes Fagerhult Hishult • Tack!

**KONST
HALLEN
HISHULT**

#121 • 17 JANUARI - 8 MARS 2015
www.hishult.com